

γία μέγεθος προστιθέμενος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας συγχορούμενος.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα μᾶς ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἐγὼ δὲ ἐρωτήσας αὐτὸν τίς καὶ πόθεν; εἶμαι, εἶπεν, Ἀθηναῖος· εἶμαι ὁ Χαβρίας, ὁ Σέυμουρ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, ὃς μετὰ τοῦ Ἀγνισίλου, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα τότε ἔτη γεγονότος (δηλαδὴ εἶχε, διενόηθην ἐγὼ τότε, ὁ Ἀγνισίλος τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχει νῦν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας) ἐξεκινήσαμεν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν συμφερόντων προαμυνόμενοι, καὶ τὰ διωρθώσαμεν, διότι οἱ Ἄγγλοι (φαίνεται θὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ οἱ Λακεδαιμόνιοι), εἶπε μειδιῶν ὁ δημοκρατικός Ἀθηναῖος, αὐτὴν πρώτην τοῦ καλοῦ μερίδα τῆς πατρίδος συμφέροντι δίδοντες, οὔτε μανθάνουσιν, οὔτε ἐπίστανται δίκαιον ἄλλο, πλὴν ὃ τὴν Ἀγγλίαν αὖξιν νομίζουσιν· ἄλλ' ἄλλα λόγια.

Μισογόνος ὁ Ἀγνισίλος καὶ πόθεν που, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ἀλλ' ἵνα μὴ φανῶ ἀμαθής, ἔκαμα ὅτι ἤξευρα καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε τὸ ἴδιον, φίλοι ἀναγνώστριαι, διότι εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος· νὰ μὴ ἦνε τίς ἀξέγνωστατος· τί δὲ ἄλλο μάθησις, ἂν μὴ μπελαλίδικη ἀξεγνωσιασιὰ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ἀγνισίλος ὑπερβαλόντως καὶ ἰδιαζόντως καὶ εὐγνωμόνως ἔπρεπε νὰ ἦνε φιλογόνος· διὰ γὰρ τὴν θείαν αὐτοῦ Τιμαίαν, ὁ χωλός, ὁ σπιθχαιαῖος, ἡ παλῆροκαπα ἐγίνε βασιλεὺς, διότι καὶ πολὺς καὶ μέγας, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐγίνε μὲ τὸν κόπον του. Ἐκεῖνη ἡ καυμένα, ἡ θεία του ἡ Τιμαία, ὑπακούουσα πρὸς τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης καὶ τὴν πατρίδα θέλουσα νὰ ὠφελήσῃ, χρησιμοποιούσα τὴν ἐν αὐτῇ διαμονὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου, τὴν ἔπαθε· διότι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤρξατο ἐν Σπάρτῃ τὸ πονηρὸν κόμμα νὰ ἐπικρατῆ καὶ ἡ ἀνομία νὰ βασιλεύῃ. Ἀντί λοιπὸν νὰ βασιλεύσῃ ὁ Λεωτυχίδης ὁ Ζευξίδος καὶ Ἀλκιβιάδου, ὅπερ δίκαιον, διότι κρείττονες οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀγνισίλος ὁ Ζευξιδάμου.

Ἄλλ' ἴσως τις τῶν ἀναγνωστῶν αὐστηρότερον κρίνων καὶ ἀπαιτητικώτερον, ἤξῃ αὐτὴν περιγραφὴν τῶν Αἴγυπτίων, διότι πολλὰ ἐκλείπουσι. Διότι δὲν ἀνέφερα π. χ., ὅτι πρὸς ἄνδρα Ἑλληνα καὶ μάλιστα Πausanίαν θεσιθῆραν, ἅμα πατήσῃ τὴν χώραν τῶν Φελλάχων, θὰ νομίση ὅτι ἅπασα ἡ χώρα εἶναι γῆ βουλευτική, ἅπαντες γὰρ ὁμοῦ ὀμιλοῦσιν, ἐννοῶ τὸν πολλὸν λαόν, καὶ ἐξάπτονται καὶ ὑβρίζονται καὶ χειρονομοῦσιν ὡς βουλευταὶ ἢ Ἑβραῖοι, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε Δημητράκαροι, οὔτε Μάνδαλοι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσιν, οὐ ξυλίζονται. Τώρα θὰ σκοτωθοῦν λέγεις· καὶ ἐν τούτοις οὔτε κἂν ἐδάρησαν, ἀργὰ καὶ κάπου γυνή τις νὰ δώσῃ, καλὴ ὥρα τὸν κύρ διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, κανένα φούσκο στὸν ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο σπάνιον.

Φόνοι δὲ καὶ δολοφονίαι καὶ ἐμπρησμοὶ καὶ πηληγαὶ καὶ μαχαιριαὶ καὶ χωροφυλάκων κακώσεις καὶ στρατιωτῶν ἐπιθέσεις εἶναι ἀγνωστα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν βαρβάρων· εἰ δὲ που γίνεταί, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πολυχρόνιον μετὰ Εὐρωπαίων δλίταν, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὅπου ἄλλοῦ.

Πέρσι λοιπὸν, πῶς ἐπὶ Ἀραβῆ, πῶς οὕτω ἠγρίευσαν καὶ Εὐρωπαίους ἐφόνευσαν καὶ πόλεις ἐνέπρησαν καὶ οἰκίας ἐλεηλάτησαν καὶ χριστιανούς βία περιέταμον, δηλ. ἐδάπτισαν, καὶ τοιαῦτά τινα ἔκαμαν προσιδιάζοντα πεπολιτισμένους λαοῖς; Πάντες οἱ φονεῖς καὶ ἐμπρησταὶ ἦσαν Φελλᾶχοι εὐρωπαϊζόντες, ἂν δὲ μὴ ἐφοβοῦμην δεινόν τι, θὰ ἔγραφον, ὅτι ἀπορῶ πῶς μόνον τόσα μικρὰ ἔπραξαν, ἀνθ' ὧν μεγίστην ἔπαθον. Ἀλλὰ θεῷ κύριε πέδην περὶ τὴν γραφίδα μου, ἐπίτρεψον δὲ ταύτῃ νὰ γράψῃ μόνον τοῦτο, ὅτι δηλ.

καὶ ὁ ἔσχατος ἀντιπρόσωπος ἐν χωρίῳ φελλαχικῷ ἦτο πραιτωρ καὶ ἀνθύπατος καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐποχῆς τοῦ παπῶ του, φίλε ἀναγνώστα, προσβοηθήσῃς τῆς κυβερνήσεως.

Ἄλλο ἕνα καὶ τῶνε πλέον. Ἀπὸ Παρισίους δὲ πολλοὶ ἦλθαν φορτωμένοι γράμματα· ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μὴ ἐγνώρισαν τοῖς φίλοις καὶ εὐμοιρήσασιν τοῦ εἰς Παρισίους ταξιδίου, τίς ἐστὶν ὁ κανκάν καὶ πόθεν· ὥστε ἅπαντες γνωρίζετε νῦν, ὅτι χορός ἐστὶ φελλαχικός, διὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ὡς λέγεται, εἰσαχθεὶς εἰς Γαλλίαν. Νὰ ἤθελεν ὁ πρίγκηψ Χασάν, τὸ μισοφιρλίκι ἀντάποδίδων, νὰ ἐπέτρεπε χορευτρία τινὶ τοῦ χαρεμίου του, νὰ τὸν ἐχόρευεν.

Ἦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι οἶα γὰρ, αἱ Ἀθῆναι θὰ ἐπάθειαν ὅ,τι τὰ Ἀβδηρα ὅτε μετέβη ἐκεῖ ὁ Εὐρυπίδης, ὁ ψεύτικος ὅμως, ἢ ὁ Ἐρξης, ὅτε ἐθεμιστοκλῆς ὁ ἀληθινός. Ἀλλ' ἐλπίζωμεν ὅτι ἐν χώρᾳ ἐν ἣ ἀδούσιν Ἀρμένιοι θὰ χορεύσωσι Φελλάχοι. Ἐλπίζωμεν ἐπὶ τὸ μέλλον.

I. Καμπάνης.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΧΑΡΑ

Ἀφιερῶται τῷ ἐν Ἐλευθερίᾳ καὶ Μούσαις Ἀδελφῷ μου

Βλασίῳ Γαβριεῖλιδῃ

[Ἀδελφέ μου

Κατέπεσα πλέον καὶ εἶνε ζήτημα ἂν θ' ἀνεγερθῶ ποτε, ἵνα ψάλλω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ἦτο δυνατόν ν' ἀνέξω ἐπὶ πλέον; Πολὺ ἔζησα εἰς τὸ ταπιφράγγον τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ κακοήθους ὕλισμου. Σήμερον ἔχω ἰατρικὸν συμβούλιον καὶ τοῦτο διότι ἔχω ἐξ τέκνα τῶν αἰσθημάτων μου, ἄλλως... τί ὠραιότερον τοῦ θανάτου διὰ τὸν μὴ ἀνεχόμενον τὸν παρεξηγηθέντα σκοπὸν τῆς ζωῆς; Ἡ τελευταία μου χαρὰ, ἦν πρὸς δημοσίευσιν σοὶ πέμπω, δὲν εἶνε ἄρᾳ γε τὸ τελευταῖον μου ἄσμα; — Ἄ! πόσα ἔχει ἡ καρδία μου! ἀλλ' ἀπέκαμα... Σὲ φιλῶ, ὁ ἀγαπῶν Σε πολὺ πολὺ,

Π. Σ. Συνοδινός]

Τὸ βλέπω ἔζησα πολὺ... βαστάζω εἰς αἰῶνας
 Ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα ἴστην ράχιν μου χειμῶνας.
 Ἀχ! εἶν' ἡ ἡλικία μου νεότης τῶν Βανδάλων
 Καὶ γῆρας εἰς τὸν ζήσαντα ἐκ τῶν παθῶν τὸν σάλον.
 Οἱ χρόνοι δὲν δεικνύουσι πάντα τὰς ἡλικίας,
 Ἀλλὰ τοῦ στήθους οἱ παλμοὶ, οἱ πόθοι τῆς καρδίας.
 Κατέστη τῆς καρδίας μου ὁ πόθος δῆμιός μου,
 Διότ' εἰς δούλους σάλπισμα ὑπῆρξ' ὁ γογγυσμός μου.
 Συντετριμμένον ἔσυρα τὸ σῶμα μου πρὸ χρόνων
 Καὶ ἤμην πάντοτ' εὐζωνος ἐθνεγεργῶν ἀγώνων.
 Ἀλλ' ἔζη ἡ καρδία μου καὶ ὅταν ζῆ ἡ καρδία
 Εἶν' ἡ ζωὴ μας ἀνοιξὶς καὶ ἦθη αἰωνία.—
 Ἀντήχ' εἰς τῆς ἀσπίδος μου τὸν ἦχον ἢ φωνὴ μου
 Κ' εἰς τὰς ἐγέρσεις τοῦ λαοῦ ἀνέζη ἡ ψυχὴ μου.
 Ἐφώνει αὐτὰν ἢ ἐπὶ τὰν! ἢ ἡ θούριός μου Μούσα
 Καὶ θάνατον τῶν καρδιῶν ποτὲ δὲν ἐννοοῦσα.
 Τίποτε δὲν μ' ἐκούραζε... κ' εἰς πάσης ἀγωνίας
 Φῶς ἐκ τοῦ σκότους φλογερόν, ὡς φοινῆξ ἀνεπήδων,
 Νέους ἀγῶνας σκαπανεὺς ἐζήτουν νεανίας
 Κι' ὁ οὐρανός μου εἶχ' ἄστρον ἐν τῷ ἄστρον τῶν ἐλπίδων,
 Χθὲς ἔτι δὲν ἐπάταξα τὴν ἐθνοκαπηλίαν,
 Ἥτις μᾶς ἔδωκε γυμνὴν δαφνῶν τὴν Θεσσαλίαν.
 Καὶ εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα
 Καὶ εἰς τοῦ Ἀλεξάνδρου μας τὴν δούλην Ἀμαζόνα,

Ἐσάλπισα τυρταϊκὰ τὸ παλαιὸν μου ἄσμα
 Κι' ἄσαρκον τοῦ Δεσποτισμοῦ ἐπέδειξα τὸ φᾶσμα.
 Καὶ ἤγειρα ν' ἀκούσωσι τὰς δουλωμένας χώρας
 Τῆς κρύας κατακτῆσεως τὰς τελευταίας ἕρας.
 Μὲ στίχους ἐξωγράφισα εἰς γηραιὰν Πάτριδα
 Μὲ δόρυ δαρνοστόλιστον ὀρμῶσαν τὴν Πατρίδα. —
 Ἐγὼ ποτὲ νὰ κουρασθῶ; ζωῆς καὶ σθένους πλήρη;
 Τὰς σταυροφόρους ἤλπισα εἰς Βόσπορον τρίηρης.
 Κι' ἐτοιμαζόμεν Κίμωνας ἐκεῖ νὰ τραγωδήσω,
 Ν' ἀναστηθῇ ἡ Δόξα μας κι' ἐγὼ νὰ τελευτήσω.
 Πλὴν φεῦ! τὸν ἐργαζόμενον σήμερον ὑπὲρ Πάτρης
 Φρονεῖ δαιμονιζόμενον Λαὸς εἰδωλολάτρης.
 Λαὸς ἀχρείου πνεύματος, ψυχῆς ἀπελπισμένης,
 Αὐτὸς ὁ γελωτοποῦδς Λαὸς τῆς οἰκουμένης,
 Ὁ ὧς Πατρίδα καὶ Θεὸν λατρεύων τὸ χρυσίον,
 Ὁ κύπτων εἰς Πρωθυπουργὸν διὰ φρενοκομείον;
 Ἡμῶρον νὰ μὴ κουρασθῶ, νὰ μὴν ἀηδιάσω;
 Τὴν ἐθνικὴν μου φόρμιγγα δὲν ἔπρεπε νὰ σπάσω;
 Ἀπέκαμα. εἴμ' ἄχριστος καὶ φεῦ! ἡ ἀχρηστία
 εἶνε σταυρὸς ἐφ' οὗ οἰκτρῶς σφαδάζει ἡ καρδιά
 Χωρὶς ποτὲ ν' ἀποψυχῇ... τί ὠφελεῖ ὁ γράφων;
 εἶς τὸ ὀργιστάσιον τὸ Ἰνδαλμὰ του χάνει. —
 Ἡ τελευταία μου χαρὰ ἀνθεὶ ἐν μέσῳ τάφων.
 Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅστις βοᾷ ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ.
 Ἀτέρμων παίζεται ἐδῶ ἀχρεῖα κωμῳδία...
 Τλήμων ἐγὼ ἂν πρὸ ἐμοῦ ἐκπνεύσῃ ἡ καρδιά.

Μετὰ θλιμμένου γέροντος τυχαίως συνηντήθην
 Κι' εἰς τὴν ἐντάφιον αὐτοῦ μορφήν συνεκινήθην.
 Μία ἀλλόκοτος μορφή... τὴν βλέπεις κι' ἀποθθεῖσαι,
 Ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ μορφή αὐτῆ ποθεῖ νὰ ἦσαι.
 Μετέχει διαβολισμοῦ κι' ἀγγελισμοῦ συγχρόνως
 Ὅμοῦ ζωὴ καὶ θάνατος, ἐλπίς ἐμοῦ καὶ πόνος.
 εἶνε μὲ νέφη οὐρανῶς κεκαλυμμένος ὅλος.
 Λειμῶν καεῖς... μὲ τὴν Ἐδὲν ὁ παγωμένος Πόλος.
 εἶνε σπασμένον τρίχορδον ἐπάνω εἰς ἰτέαν
 Λησμονημένην παριστᾷ εἰς φάραγγα σημαίαν.
 Τρέμει εἰς μειδιάματος τὸ δάκρυ του ἀκτίνας
 Σοῦ φαίνεται ἔσχατόγηρος καὶ ἔφθιος ἀκόμη.
 Μὲ σπασμωδῶντα δάκτυλον σφίγγει ξηρὰς μυρσίνας
 Κι' εἰς μέτωπον ἐγρηγοροῦν πίπτ' ἡ λευκὴ του κόμη
 Τὰ κεκλεισμένα χεῖλη του «ἀπέκαμαν!» φωνάζουν.
 Τὰ σκελετωδῆ στήθη του δι' ἄλματα σφαδάζουν
 Κ' ἐν ᾧ μυρίζει χῶματα, εἶνε μαχῶν πυρῆτις.
 Κ' εἰς τὸν σταυρὸν του ἄσματὰ ἤχου τῆς Ἀφροδίτης
 Ὅ γαρξὶς ἀκατάληπτος ὁ ἐναντὶ μου Γέρον,
 Πῦρ, πάγον, κόκκαλ' ἄσματὰ ὡς ἐν εἰκόνι φέρων. —
 Ἐκλαψα εἰς τὴν θέαν του καὶ κλαίοντα τὸν εἶδον
 Ἡνοιξα τὰς ἀγκάλας μου, τὰς ἠνοιξε κ' ἐκεῖνος.
 Συγχρόνως δύο εἶδομεν τὸ ἄστρον τῶν ἐλπίδων,
 Κ' εἴμεθα εἰς ἀμφοτέροι ξηρὸς, κομμένος κρίνος.
 Τοὺς κοιμωμένους μου παλμοὺς ὁ Γέρον ἀφυπνίζει...
 Ὅρμα... ὀρμα... κατόπτρου πλάξ τοὺς δύο μᾶς χωρίζει.
 Ἀχ! εἴμ' ἐγὼ ὁ ἀτυχῆς αὐτὸς ὁ ἐναντὶ μου,
 Κι' εἰς μνήμ' ἀπὸ τὸ κάτοπτρον τυποῦται ἡ μορφή μου.
 Ὁ ἄλιμος Συνοδινὸς ὁ Γέρον εἶν' ἐκεῖνος;
 Ἐγὼν ἡ δάφνη τρίβολος, ἄσημον χόρτ' ὁ κρίνος;

Μία... ἡ τελευταία μου χαρὰ μοὶ ἀπομένει:
 Ὅτι γοργὰ ὁ χρόνος μου ὁ ἔσχατος διαβαίνει.

Ἦ τὸν Ἄδην εἶνε ἄσχημα... ἐκεῖ δὲν ἀγαπῶσι,
 Ἄλλ' οὐτ' εἰς τὴν Πατρίδα τῶν τὴν σάλπιγγα σκιρτῶσι.
 Δὲν ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς ὁ ἦχος τῆς πεᾶνος,
 Οὔτε προβάλλ' ἦρος ἐκεῖ μὲ σφαιροφόρον κράνος.
 Ἡ ἀηδῶν τὸν ἔρωτα ποτὲ ἐκεῖ δὲν ψάλλει
 Καὶ τὴν πρωῖαν ὁ βραγχνὸς ἀλέκτωρ δὲν ἀγγέλλει.
 Ρόδα ἐκεῖ δὲν θάλλουσι καὶ δὲν ρεμβάζουν κάλλι.
 Σιγὴ καὶ Σκότος... Ἡλιος ἐκεῖ δὲν ἀνατέλλει
 Ἀλλὰ καλῆτερα ἐκεῖ ὅπου εἶν' ὄλα λήθη,
 Παρὰ ὅπου ὀχλοβοοῦν ἀνδράποδα εὐθήη
 Τρίβοντ' ἐκεῖ πλὴν δὲν πονοῦν τὰ κόκκαλα, τὸ σῶμα
 Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀδελφοῦ θόθρον ἐκεῖ δὲν σκάπτει
 Τὸν Ἄδην δὲν ἐπρόδωσε κανεὶς νεκρὸς ἀκόμα
 Λοιπὸν ἡ τελευταία μου χαρὰ ἐκεῖ ἀστράπτει.
 Χαίρων μὲ τὸν Πυλαθὴν μου Σταυρὸν μου εἰς τὸν ὄμον
 Περὶ τῆς ἀναπαύσεως τὸν προσφιλῆ μου δρόμον.

II. Συνοδινός

ΧΟΛΕΡΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΗ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 11 Αύγουστου.

Ἡ Μεσσηνὴ ἐφέτος κατέστη τόπος παραγωγῆς νοστιμοτάτων κωμικῶν ἐπισοδίων, ἅτινα δύναται νὰ κινήσουν τὸν γέλωτα καὶ εἰς τὸν μᾶλλον μελαγχολικόν.

Μετὰ τὴν κωμικὴν νεκρανάστασιν τοῦ Γ. Πούρου, προχθὲς ἔλαθε χώραν καὶ εἰέρα κωμικωτάτη παράστασις ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ γραμματοκομιστοῦ Ἰωάννου Ζάρκου. Οὗτος προσβληθεὶς ταυτοχρόνως ὑπὸ ὑπεραιμίας τῆς καρδίας καὶ δυσεντερικῆς κατάρρου, ἀπεβίωσε μετὰ τετράωρον ἀγωνίαν, ἐν μέσῳ σφοδροτάτων κοψιμάτων, ἐμετοῦ καὶ εὐκοιλιότητος. Τινὲς ἀπαισιόδοξοι ρίπτουσιν εἰς τὸν λαὸν τὴν λέξιν *Χολέρα* ὁ λαὸς—ἄλλως καὶ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ θανάτου—ἐντρομος ζητεῖ τὴν ἐξακριβῶσιν τῆς ἀσθενείας. Ὁ ἀστυνόμος ὡς ἔδει παραγγέλλει πρὸς τοῦτο ἓνα τῶν ἐκεῖ ἰατρῶν, ὅστις ἐνεργήσας ἐπιπόλαιον αὐτοψίαν, ἀποφαίνεται μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ νεκρὸς ἀπεβίωσεν ἐξ *ἀσιατικῆς χολέρας*!!! Πῶς αὕτη ἦλθεν εἰς Μεσσηνὴν, ἐνῶ οὐδεὶς ἀφίχθη ἐξ Αἰγύπτου; Ἴσως ἔλεγον τινες καὶ ὁ ἰατρὸς, ἀφίχθη ταχυδρομικῶς, καὶ ὡς γραμματοκομιστῆς οὗτος, πρῶτος τὴν παρέλαβεν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Τότε ἀρχαὶ καὶ λαὸς παντὸς φύλου καὶ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας εὐρίσκονται εἰς ἀναστάτῳσιν, μὲ τὰς λέξεις εἰς τὰ χεῖλη, «Χολέρα, ἀπελπισία, ἀναχωρήσωμεν» καὶ ἕκαστος ἐσκέπετο περὶ τῆς σωτηρίας του. Ὁ ἀστυνόμος ζητεῖ τὴν ἀπομάκρυνσιν πάντων ἐκ τοῦ πτώματος, τὸν ἐνταφιασμὸν αὐτοῦ κατὰ τὰ κεκαυνομένη καὶ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς χολεριασμένης οἰκίας. Οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες ἀνθίστανται. Ὁ Δήμαρχος ὅστις ὡς ἰατρὸς ἐπεσκέπετο τὸν ἀσθενῆ, διαψεύδει τὸν συνάδελφόν του καὶ προσπαθεῖ τὸν πείσῃ τὸν λαὸν περὶ τοῦ ἐναντίου· ἀλλὰ ποῖος πείθεται ἀφοῦ ὁ ἀνταγωνιστῆς του ἐκραζεν «εἶνε χολέρα καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας;» Ἡδὲ ἐγειρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ συσσωρευθέντος πλήθους θορυβώδης συζήτησις καὶ προσκαλοῦνται πάντες οἱ ἰατροὶ νὰ ἐνεργήσωσι νεκροψίαν. Ὁ ἀπαξ ἀποφανθεὶς ἰατρὸς, ἀρνείται, ἐπιβεβαιῶν τὴν γνώμην του καὶ δι' ἐπιχειρημάτων. Τότε ἀκούονται ψιθυρισμοὶ καὶ ὕβρεις μετὰ τοῦ πλήθους, «εἶνε μεθυσμένος» «ὄχι δὲν εἶνε μεθυσμένος αὐτὸς ἀλλὰ σεῖς» «ὄχι πάντες μετὰ τοῦ ἰατροῦ εἴμεθα με-